

The book cover features a painting of a woman's face and upper torso. She has dark hair and is wearing a black strapless top. Her lips are painted a vibrant red, and she has a slight smile. A large, detailed red rose is positioned in the lower right quadrant, partially overlapping her chest. The background is a solid, deep blue. The title 'Zrození bestie' is written in a bold, red, serif font across the middle of the image.

**Zrození
bestie**

B
aronetka

JANA ŠVECOVÁ

ZROZENÍ BESTIE

PRAHA 2008

Jana Švecová: Zrození bestie
Vydání první.
Copyright © 2008 Jana Švecová
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2008 jako svou 1301. publikaci.

Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2008 Oldřich Liška.

Odpovědná redaktorka Zdeňka Grigarová.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978 80 7384 330 4

BARONET
Praha 2008

Jana Švecová

ZROZENÍ BESTIE

PROLOG

Seděla v temné hradní místnosti. Zazděná okna i nepro-
stupný vchod jako by se jí vysmívaly...

Přemýšlela.

Řekli jí, že nesmí ven, a k ní také nikoho nepustí.

Nenáviděla to cizí drzé služebnictvo.

„Kde je moje Illona, kde je moje služka? Nesnáším ci-
zí lidi, nechci je!“ křičela zuřivě, ale zcela bezmocně, do
zavřených dveří.

Odpovědí jí bylo mrazivé ticho.

Věděla, že za dveřmi někdo stále je, ale přestože kři-
čela, klepala i bušila, nikdy se nikdo neozval. Jen tři-
krát denně jí podali jídlo a nápoje malým okénkem,
které včera jacísi dva muži vyřezali do jejích nádher-
ných dveří.

Zuřila.

Co si to dovolují? Kdo ji dal uvěznit? Ona je zde přece-
paní, ona tady vládne. Vše kolem dokola je její! Kdo si
dovolil takovou zvůli, kdo?

Věděla, kdo to byl...

Král Matyáš II. přikázal a jeho posluha, ten zpropade-
ný Juraj Thurzó, takzvaný palatin, mu patolízalsky běžel
vyhovět. Ale ona mu připomene, kde je jeho místo!

Zima, temnota a samota byly její družky. Nikoho k ní
nepustili. Byla opuštěná. Má prý rozjímat o svých zlo-
činech.

O jakých zločinech? Kdy je spáchala? Ona přece děla-
la jen to, na co měla právo.

Zima, temnota a samota byly její družky.

Včera kdosi zaklepal na dveře. Proč klepal? Nemohla otevřít, byla přece zamčená. Ostatně ani nikoho nečekala, takže ho nepozvala dál. Přesto, dveře se jako zázrakem po chvíli otevřely a v nich stál... ten ničemný pámbičkář Ponický.

Hlupák!

Prý jí přináší útěchu i napomenutí, prý se bojí, aby nepodlehla výčitkám, aby nepropadla touze odejít z tohoto světa vlastní rukou, prý je to hřích... Jaký ubohý hlupák!

Ušklíbla se. Alabastrově bílá pleť podtrhla divoké zablýsknutí v temných velkých očích.

Byla stále krásná a věděla to.

Zahlédla svou skvostnou a vznešenou tvář v zrcadle na protější zdi, když ten ubožák vstoupil. Trásl se po celém těle jako osika. Báł se jí. Představovala pro něj zosobnění ďábla a on byl jen slabý smrtelník, i když sluha boží.

Přivedl si s sebou mladšího pomocníka, dle oděvu též duchovního. Jak se později dověděla, šlo o mladého horlivce, kazatele Zachariáše z Leštěnic.

Pffff!

Odfrkla si. Kazatelé, ubožáci farizejští. Stejně je chcí-páček Zachariáš Ponického milcem, ocenila je. Jak se na sebe dívali, jak si přitakávali, div se ti chudáci vystrašení nadrželi za ruce, když vstupovali do její komnaty, teď proměněné ve vězení.

Ale ona je přijala jak se patří. V tom odporném promrzlém pokoji seděla zahalena v kožešinách, v těch nejdražších a nejvzácnějších, které v šatníku našla, oděna v nejlepších šaty a ozdobena šperky, které by jí mohla i královna závidět. Ostatně královna nikdy nemohla dosáhnout její krásy, nikdy! Žádná žena nemohla nikdy dosáhnout její krásy.

Zírali na ni jako na zjevení. Prý že jdou vyjádřit soucit s jejím uvězněním, a také jí dát napomenutí za špatné činy.

Ubožáci!

Zahrnula je přívalem nadávek. Do chudáků a zrádců jim vynadala.

A jak se trouba Ponický hájil, prý nebyla vydána spravedlnosti jeho vinou, prý to jiní, jiní, jiní... ji udali. Uhýbal pohledem, bál se uhranutí.

Smála se. Divoce a živočišně, až se mladý Zachariáš požehnal a modlitbu proti pekelným silám si šeptal.

Pobavili ji. Vycítila, že má moc ranit je svými slovy, ublížit jim, poděsit je. Ano, vyděsit... po tom zoufale toužila. Odplatou za to, co jí udělali, co si dovolili, bastardi a chátra jedna!

Mrazivým hlasem promluvila, pohled černých očí žhavý a nepřítomný, jako by z ní samo peklo hovořilo: „Zemřete za činy, kterými jste se na mně provinili. Ty první, Ponický, a tvůj milec tě doprovodí. Do roka a do dne, to ti slibuji. Před peklem tě Bůh neochrání! Zaplatíš, zaplatíš, zaplatíš...!“ vykřikovala s gustem a potěšením.

Napřed to bylo jen divadlo, ale když se do své role vžila, pocítila podivné nutkání, touhu vykřičet všechnu svou uraženou ješitnost a zuřivý vztek, cítila, jak jí zlost prostupuje rozechvělým tělem, jako by z dřevěné podlahy stoupala, jak se jí zmocňuje, jak třese ještě živým a silným tělem, které toužilo žít, a oni ho tady svázali jhem dvojích dveří, zamkli a nepustili.

Bože, jak se jim toužila pomstít!

Vtom z krbu vypadlo poleno a na podlaze vzplál malý tkaný kobereček.

Ponický vyděšeně zamrkal, pokřižoval se a úprkem se hnul do bezpečí.

Smála se jako šílená.

Samo peklo jí přišlo na pomoc! Věděla, že má na jeho pomoc právo. Zničí všechny své nepřátele, všechny, kdo jí ponížili a pokořili, kdo ji uvěznil!

Sevřela hlavu v dlaních. Bože, jen kdyby tolik nebolela. Podivná touha jí stoupala vzhůru tváří, cítila horkost a napětí... hlava se jí snad rozskočí!

„...Ááách,“ bolestně vzlykla.

Úleva přišla nečekaně. Takovou slast už dlouho nezažila!

Vlna vlčí hladové touhy prošla celým tělem, rozbušila divokou krev, napjala svaly, zbystřila smysly, roztetelila a roztrásla každý kousek jejího těla.

Bledá žena sevřela pevně plná stehna ukrytá pod vzácnou látkou šatů a roztouženě vzlykla. Bože, sevřít tak mezi nimi statného muže, polaskat ho a zvrátit hlavu, vnímat jeho pulzující krev, olíznout pot z jeho skrání a čekat na okamžik, kdy k ní pronikne, kdy ji přepadne, kdy ji pokoří... jediné pokoření, které dokázala kdy v životě snést. Milování bylo tak nespoutané, divoké a dravé, proto ho mužům dovolovala.

Toužila po teplém těle. Rvát se jako dvě šelmy, které se bijí za život a za smrt. Krev stříká všemi směry z ran, teplá, tajemná, rudá...

V klíně, mezi stále pevně sevřenými stehny, vláčně zvlhla jako při nejlepším a nejslastnějším milování, jako když prožívala ty nejkrásnější chvíle divoké nespoutané touhy v náručí muže či ženy.

A pak... pak ho uviděla.

Vysokého muže, jeho tělo jako vytepané z kovu, lesklé, mohutné, rozprostírající se do prostoru. Ptačí křídla vyplnila celý pokoj, nedovolila jí, aby pohlédla kamkoliv jinam. Přitáhl ji k sobě, do tvrdého nelaskavého objetí, do mohutné studené náruče. A ty oči... oči velké jako ledové balvany, které jí ležely na srdci. Byly žhavé a roztoužené, a přece bolestně ledové...

„Přišel jsi pro mne?“ zašeptala beze strachu, spíš se zvláštní nadějí a rozechvělou touhou.

Přikývl.

DOMA

„Elsbet, drahoušku, naše dílo se daří,“ zašeptala štíhlá elegantní žena, oděná v zelenkavý nákladný šat bohaté šlechtičny. V dlouhých štíhlých prstech sněhově bledé ruky držela list s mohutnou pečetí. Tetelila se radostí.

Dobré zprávy.

Mladá dívka sedící u nádherného benátského zrcadla, které samo o sobě představovalo obrovské jmění, se jen lehce ušklíbla. „Čekala jsi snad něco jiného, matko?“

Ani úšklebek nedokázal zhyzdit její něžnou a krásnou tvář, ale kdo by se podíval do jejích obrovských temných očí, jejichž barvu nebylo možné popsat, ucítil by závan podivně necitelného chladu.

Dívka si naposled uhladila vysoko vyčesané tmavé vlasy, lehce prohrábla něžné drobné kudrlinky spadající na vysoké bledé čelo, které se jakoby náhodou vymanily z jinak ukázněného účesu, aby jí dodaly jistého šibalství, s přesně vypočítanou mírou. Spokojeně pohladila dlouhou šňůru nádherných mléčných perel, které se táhly ve čtyřech pruzích širokým pásem a které si dnes upevnila kolem jinak holého krku a nechala přišít dolů celým vrchním dílem šatů a nakonec upevnit k levému boku, aby zvýraznila svůj nadmíru štíhlý pás.

„Zveřejníte odpověď Nádasyů?“

„Samozřejmě, drahoušku,“ vyhrkla paní Anna a chystala se v náhlém popudu vyvolaném úlevou a radostí dívku políbit.

Ta však jen jemně poodstoupila, zlehka sklonila hlavu, nikoli však v pokoře ani poníženě, jen aby se vyhnula polibku, a přikývla.

„Nejlepší by to bylo při večeři, má přijít farář i hrabě Kerécz, tím by prohlášení mohlo nabýt lesku, pokud nechcete pro tuto událost uspořádat ples,“ plánovala klidně, bez nadšení.

Paní Anna se stáhla, zaskočena dívčinou odměřeností a chladem. Doufala, že alespoň při takové příležitosti jí dcera poskytne možnost naplnit mateřskou touhu po větší intimnosti.

ANNA

Zamyslíla se, vzpomínala, jakou pocítíla nevýslovnou radost a jaké to bylo opojné štěstí, které jí potkalo památného dne roku 1560 v Nyirbátoru, když po těžkém celodenním porodu držela v rukou první dceru. Dala jí jméno v rodě jejím i manželově velmi časté, doufala, že tím dívce zajistí štěstí a přízeň Boha i příbuzných.

Dívka byla krásná jako obrázek. Neměla žádné poporodní příznaky, otoky, ba dokonce ani neměla zčervenalé tváře. Od prvního okamžiku zářila jako bílá perla v poduškách a mlčela... Malá Elsbet skoro nikdy neplakala, a když už, pak vydávala jen tiché kočičí mňoukání, sotva slyšitelné nádechy a drobné vzdechy.

Anna se dlouho bála, že dívka snad ani nebude mluvit, ale její obavy se naštěstí nepotvrdily.

Anna sama neměla lehký život. Vyrostla v rodině, jež dala vzejít králům. Její bratr Štěpán se měl stát polským králem, a tak si musela hledat ženicha těmto plánům odpovídajícího. Což bylo o to těžší, že jí rodiče umožnili dosáhnout na dívku nebývale vysokého vzdělání, uměla psát i číst latinsky a maďarsky a znala několik dalších jazyků. Knihy jí byly trvalými společníky. Naštěstí byla vzdělána i jinak, nevyhýbala se nikdy ani ženským povinnostem vyplývajícím z jejího společenského postavení šlechtičny a budoucí paní nad statky a domácností bohatého muže. Protože byla navíc ještě i pohledná, nápadníci si u ní podávali dveře.

Zvolila Gáspára Dragfyho, který jí učaroval statnou postavou a ohnivým pohledem. Jeho společenské postavení sice nedosahovalo její úrovně, ale spojení majetků,

jež oba dostali věnem, z nich učinilo vlivný a bohatý pár. Pod vlivem manžela se Anna přiklonila k protestantství a k témuž nabádala své poddané. Horlivě šířila Lutherovo učení. Manželovi porodila dva syny, Jana a Juraje. Bohužel, Gáspár záhy zemřel.

Anna dlouho netruchlila.

Po povinném smutku se provdala podruhé, tentokrát za Antala Drugetha z Humenného. Už v té době se často stýkala se svým vzdáleným bratrancem, kterého poté, co se podruhé stala vdovou, pojala za manžela. Přitom se vždy ochotně a úspěšně starala o statky po manželích jí přidělené, horlivě je rozmnožovala a dokázala zastat své zemřelé muže i ve státnických záležitostech. Přesto však jako žena, byť vdova, nebyla partnerem pro krále či císaře a ani jejich byrokratický aparát.

Druhé manželství bylo bezdětné, ve třetím se jako první také narodil syn, kterého pojmenovali po strýci, polském králi, Štěpán. V roce 1560 přišla na svět Elsbet. Po ní pak ještě další dvě dcery, než i třetí manžel Anny zemřel.

Anna byla vždy okolím považována za ženu žijící ve víře, silnou, vzdělanou a moudrou. Přes podivnou smrt tří manželů nikdy neupadla v podezření, že by se na ní jakkoliv podílela.

Jaká byla pravda, to věděla jen ona, Bůh a možná... možná i všetečná, mlčenlivá Elsbet s obrovskými udivenými očima, které uměly jak pohladit, tak také zranit.

„Matko, ty snad spíš vestoje, už podruhé se ptám, stanovili si Nádasdyové nějaké nové podmínky?“ vyrušila dívka paní Annu z rozjímání.

Pokrčila rameny. „Nám nic nenapsali, myslím, že hrabě bude vědět víc, je přece jen odpovědný za tvůj sňatek, teď když už otec není...“ zarazila se a vzlykla.

„Matko,“ prohodila Elsbet zcela chladně a výrazně necitelně, „jdi laskavě plakat jinam,“ a otočila se zpět k zrcadlu.

U něj trávil mnoho svého času, bylo jejím útočištěm. Viděla v něm jediný obličej, kterému mohla bezmezně důvěřovat, který ji nikdy nezradil ani nezklamal. Navíc byl krásný. Ano, přesně tak si představovala krásu a dokonalost. Samu sebe v rozpuku mládí. Ženu hodnou nejvyšších poct a královského trůnu. Chtěla ho a věděla, že o něj bude usilovat všemi prostředky. Cestu si již vyvolila.

Zavřela oči, jak se jí z upřeného pohledu do zrcadla zatočila hlava. Myslí jí proběhlo: „Budu se vdávat. Za nejkrásnějšího, a co je důležitější, za nejbohatšího muže v kraji. Budu velkou paní, které se všichni budou klanět, obdivovat ji, hýčkat. Budu do smrti žít v přepychu a nádhře, pořídím si ty nejkrásnější šaty... ach bože,“ vzlykla a tiše, tichounce se sesunula na okraj masivní polstrované židle.

Krásná tvář padla na stoleček před zrcadlem a místo kontaktu s dřevěnou deskou, na čele i pravé líci, povážlivě rychle zrudlo. Rodící se modřina vypadala na sněhobílé pleti nepatříčně, jako krvavá skvrna.

Omdlela.

NEMOC

„Doroty, okamžitě sežeň doktora!“ zvolala paní Anna, když za několik minut našla dceru v bezvědomí. „Ale napřed mi podej čichací sůl,“ vyhrkla a obrátila Elsbetinu tvář k sobě.

Vykřikla.

Na dívčině tváři se šklebilo několik rudočerných skvrn a další malé krvavé skvrnky, velké jen jako píchnutí tupou jehlou, je obklopovaly.

Ta hrůza Anně přivodila nevolnost, ale rychle se vzpamatovala. Další dvě služebné, které už rozestýlaly postel, se po sobě zděšeně podívaly.

Marika, starší z nich, která už toho v životě hodně viděla, pohotově navrhlá. „Paní, vím, co to bude. Tady nepomůže doktor, ale spíš Aršika Majorosová...“

„Ta čarodějnice?“ vyhrkla Doroty, která se vrátila se sdělením, že pro doktora poslala pacholka.

Marika se uraženě stáhla: „Není čarodějnice, jen zaříkávačka. A viděla jsem, jak slečně Czoborové pomohla. Měla nějakou tu nemoc, říkali tomu chudokrevnost nebo co to bylo. Aršika ji zaříkávala, pak jí předepsala masitou stravu a nějaké byliny a slečna byla za týden jako rybička.“

„Za týden,“ vydechla paní Anna zděšeně, „my sotva máme tolik času. První poslové od Nádasdyů přijedou už koncem týdne. Budou trvat na tom, že chtějí Elsbet vidět, ach bože, co si počneme...,“ začala lamentovat, spínaná ruce a vzdychala.

Služebnictvo mezitím přeneslo bezvládnou Elsbet na postel.

„Paní, mám pro Aršiku poslat?“ nedala se odbýt Marika. Postavila se před paní s rukama v bok, podmračila vrásčité čelo a rozčileně si přejela po tmavé, sluncem opálené tváři. „Slečna je bledá, třese se a pod kůží, kde se jí dotkneme, se jí dělají modřiny. Myslím, že má stejnou nemoc jako Czoborka. Aršika pomůže, vím to. To bychom přece té naší krásné křehké lilii nemohli udělat, aby ji poslové budoucího ženicha viděli v tomto stavu.“

Paní Anna váhala. Vzdychala a kroutila se, přelétala pohledem plachých očí z dcery na Mariku a zase zpět.

„Samozřejmě že zavoláme Aršiku,“ řekl mladý muž, který rázně vešel do pokoje otevřenými dveřmi. „Dej pro ni okamžitě poslat!“ dodal k Marice, na matku se ani nepodíval a spěchal k Elsbet.

„Sestřičko, drahoušku, co se ti to stalo?“ ptal se. Lehce si přisedl na pelest mohutné dřevěné postele s vysokými nebesy, pomačkal při tom několikero nadýchaných podušek, kterými měla dívka podloženo ke spaní, a prudkým pohybem zatáhl závěs. Zděšeně se otrásl, když pohlédl na dívčinu tvář, a jeho rty se zkřivily v podivném vystrašeném úsměšku, který nevěstil nic dobrého.

Služky, dobře znajíce výbuchy mladého pána, se rychle stáhly od její postele.

„Nikdo nic neviděl, nebo bude zle!“ poručil Štěpán.

„Nikdo nic, mladý pane,“ sykla Marika, „a já běžím pro Aršiku, jinak by mohlo být pozdě. Jen vám chci říci...“ zašeptala a plaše se na mladého muže podívala, zda jí dovolí promluvit.

Milostivě přikývl.

„Myslím, že by bylo dobré přiložit slečně na ty...“ hledala slova, aby nevyslovila nic, co by ho mohlo rozložit, „...bolavé tváře kusy čerstvého syrového masa. Víím, že to Czoborce pomohlo, víím to. Sloužila jsem tehdy u ní,“ opakovala, jako by se bála jeho reakce.

Jindy prudký Štěpán se teď ale choval kupodivu mírně. „Každá pomoc dobrá, to nemůže ublížit. Doroty, slyšelas. Přines rychle tenké plátky čerstvého hovězího.“

„Ať je hodně krvavé,“ dodala ještě Marika a pak, na svůj věk podivně rychle a svěže, vyběhla z pokoje.

Štěpán vyhnal všechny ven, i matku. Osaměl se svou sestrou v jejím pokoji, v místě, kde už více než dva roky nebyl.

Jak by také mohl?

Vyrostla do krásy a dospívala, a on, on se připravoval na převzetí majetku a statků. Chodil do školy, učil se hospodařit, lovit, a vůbec... měl samé mužské povinnosti, kterých ještě výrazně přibýlo po smrti otce.

Elsbet byla vždy krásná. A na své kráse si hodně zakládala. Když teď uviděl její tvář, bolavou a napuchlou, vylekal se. Cožpak on, jemu by jen bylo nepříjemné se na ni dívat, kdyby takto zůstala, ale byl si jist, že Elsbet by se zabila, kdyby se viděla. Nikdy si na ničem nezakládala víc než na své kráse.

Když seděl nad účetními knihami, asi před dvaceti minutami, pocítil podivnou slabost, prudká bolest mu projela tělem a on poznal, že s jeho sestřičkou se děje cosi nedobrého. Proto spěchal, aby se přesvědčil...

Zamrazilo ho. Věděl, že je mezi nimi cosi tajemného. A bál se.

Musím zakrýt zrcadlo, napadlo ho. Kdyby se probudila a spatřila se...

Vtom přiběhla Doroty s mísou plnou plátků krvavého hovězího masa. „Imrich zrovna zabíjel tele, je to to nejčerstvější maso, pane,“ vydechla, jako by čekala na pochvalu.

Ale Štěpán neměl chuť chválit. „Tak už něco dělej, přilož plátky na tváře slečny a vůbec dohlédni, aby se jí ulevilo,“ přikazoval.

Sám se rychle ohlížel po nějakém kusu látky, kterým by přikryl obrovské zrcadlo. Bylo příliš blízko postele, a kdyby Elsbet odhrnula závěs a podívala se...

„Pane, myslíte takto?“ ptala se bezradně dívka a dělala se z nějakého důvodu nešikovnější, než doopravdy byla.

„Copak jsem nějaká...,“ vyštěkl Štěpán a chtěl dodat kořenářka, ale zůstal jen ohromeně zírat na Elsbet oblo-

ženou plátky krvavého masa, jen zavřené oči a drzý, zvednutý nosík jí z té záplavy temně rudé barvy vykukovaly a svítily jako lampion ve tmě. Připravená sněhobílá noční košile i ložní prádlo byly na několika místech potřísněny krví... působilo to tak syrově, divoce a úžasně. Jako by Elsbet byla krásný upír, který se právě vrátil z krvavého hodování.

„Panebože...“ vzdychl rozechvěle.

Doroty vyskočila od nemocné dívky. Čekala úder, kterými pan Štěpán nikdy nešetřil.

On se k ní ale pomalu přiblížil a rozhodně nevypadal, že by ji chtěl zbít. Ruce se mu sice chvěly, na čele vyskočilo pár kapek potu, tvář zbledla a hned zase mírně zrudla, v očích se objevila podivná jiskra a v krku jako by mu vyschlo. Chvěl se očekáváním a podivnou nejasnou touhou. Pohled na krásu v posteli obklopenou rudobílou záplavou ho vzrušil. Miloval svou sestru a považoval ji za vzor ženskosti a krásy. Ale také věděl, že ji nemůže mít. Ne kvůli lidem, ale kvůli ní. Musí jí ponechat čistotu a panenskost, musí jí ponechat možnost poznat skutečnou lásku, nejen tělesnou rozkoš, kterou by jí mohl nabídnout on.

„Pojď,“ sykl na Doroty.

Byla to mladá, živelná dívka, krev a mléko, jak se říkalo, šťavnatá a vzrušující. Navíc vždycky voněla čistotou, a i jeho sestrou, protože pracovala jen v Elsbetiných komnatách.

Polkla. Zaraženě se usmála, jako by koketovala, jako by se styděla. Přitom už musela mít zkušenost s muži, na to hodně dlouho žila u dvora v Ecsedu. Moc dobře tušila, co přijde. Znala mladé pány a měla je ráda, i jejich hrátky. Nikdy ji však ani ve snu nenapadlo, že by se v ní mohl zhlédnout sám Štěpán, a ještě k tomu za tak zvláštních okolností.

Pocítila vzrušení.

Zavrtěla zadečkem v dlouhé sukničce, až se jí zástěra přetočila kolem kotníků dozadu. Narovнала záda, aby dala vyniknout krásnému bujnému poprsí.